

KATOLISISMEN VERSUS PROTESTANTISMEN

PUNKTER SOM ØKUMENIKEN PRØVER Å TAPETISERE OVER

Undertegnede er en konvertitt til Den Katolske Kirken (DKK), og jeg er en av mange som ble konvertert av KIRKEN. Den Katolske Kirke har noe uimotstælig ved seg. Etterhvert blir man helt henført. Jeg ble selvfølgelig begeistret for Messen og sermoneierne, og bruken av røkelse og klokker, men det var ikke bare "smells and bells", som vi av og til spøker med, som jeg ble mest begeistret av, men det levende nærvær av Jesus Kristus i Altersakramentet. Jeg hadde alltid savnet noe som jeg ikke visste hva var i den protestantiske kirken, her i den Katolske fandt jeg det. Kristi nærvær! Så var det læren, katekesen og Sakamentene, Rosenkransen og andaktene, korsveien og litaniene. Hengivenheten til Maria Gudsmoder hadde også en sterk innflytelse på meg, og den har fulgt meg og vært meg en styrke hele livet siden jeg konverterte. Nå fikk jeg for første gang forklaring på mange ting som jeg aldri fikk i den protestantiske. Og som det sies i en artikkel lengre ute i dette skriv, ...**Kirken er en fortsettelse av eller en forlengelse av Jesu Kristi inkarnasjon, som fortsetter å bli med oss. Kirken er Kristi mystiske legeme.** Jeg må si, at jeg aldri ordentlig forsto den luterske troslærdommen, den var for vag og uklar. Den passet ikke for meg. Jeg lar her ved noen sitater fra merverdige menn følge, som har uttrykket sin begeistring for Den Katolske Kirke mye bedre enn jeg klarer selv.

Hilaire Belloc, en katolsk engelsk forfatter og journalist:

En ting i denne verden er annerledes enn alle andre. Den har en personlighet og kraft. Den er anerkjent, og (når den er anerkjent) voldsomt elsket eller hatet. Det er Den Katolske Kirken. Innen dens husholdning, har menneskeånden et tak og et hjerte. Utenfor den, er natten."

G. K. Chesterton, en av de største konvertitter til DKK på det 20. århundre, beskriver her hvordan det føles å ha kommet hjem:

"Det er umulig å være sannferdig imot den Katolske Kirke. Det øyeblikk da mennesker slutter å vise motstand til den, føler de en draging til den. Det øyeblikk de slutter å rope den ned, begynner de å lytte til den med fornøyelse. Det øyeblikket de prøver å være rettferdig mot den, begynner de å bli glad i den. Men når den affekt har passert en visst punkt begynner den å ta på seg den tragiske og grufulle grandeur av et storslagent kjærlighets forhold. Man har da den samme følelse av å ha begått eller å ha kompromittert seg selv; av å ha blitt ledet i en felle, selvom man er glad for å være i fellen. Men for en god stund er han ikke så glad som simpelthen slått av terror. Det kan hende at denne reelle psykologiske erfaring har blitt misforstått av de mer stupide folk, og er da ansvarlig for det som gjenstår av den legenden at Roma er noe av en felle. Men den legenden mister hele poenget av den psykologi. Det er ikke paven som har satt opp fellen eller prestene som har satt opp agnet. Hele poenget i denne posisjon er at fellen er simpelthen sannheten. Poenget er at mennesket har funnet veien til sannhetens felle, og ikke fellen som har løpt etter mennesket. Alle

skritt, unntatt det siste skritt, har man tatt ivrig av seg selv, p.g.a interesse i sannheten; og selv det siste skritt, eller det siste platform, kun overmanner man, fordi det er så veldig sant. Etter nesten 2000 år, har katolikker kommet frem til å se på katolisisme som en ting, som i alle deler er blitt angrepet på en måte, men på en annen måte er uangripelig. Nå er det desverre umulig for en Romersk katolikk å innrømme dette uten å høres ut provoserende, og det som er verre, overlegen; men med mindre at han innrømmer det, innrømmer han ikke Romersk katolisisme. Hvis han har innrømt det, i sitt dogmatiske og forsvarlige form, som det er hans plikt å gjøre, kan han etterpå komme opp med et forslag om hvorfor systemet ser ut, for dem innen for det, ikke så mye som et system men som et hjem, eller selv en ferie".

I følgende tre artikler, **Vranglæren om Sola Scriptura, Den økumeniske felle og Protest imot protestantismen**, som undertegnede har oversatt og gjort utdrag fra, skal vi se på hva gjør den så spesiell, så unik, og vi skal se på den dype forskjell mellom protestantismen og katolisismen. Vi begynner med: **VRANGLÆREN OM SOLA SCRIPTURA ("Skriften alene")** av **Prof. Jeff Childers (USA)**. (The Heresy of Sola scriptura- The Angelus, august 2000, finnes på internett i sin helhet) Den er et åpent brev til Jediah, som er medlem av en protestantisk sekt kalt "The Church of Christ" (TCC).

Eidsvoll 03.08.13 - Anna Røgnvaldsdøttir

Kjære Jediah.

Jeg begynner med en redegjørelse av Sola Scriptura, den som vi ble enige om.

Sola Scriptura: Jesus Kristus kom til jorden med full autoritet fra Gud. Han utnevnte apostler, og gav dem Den Hellige Ånd for å lede dem inn i hele sannheten. De ble spredt over hele verden, og lærte bort sannheten som Den Hellige Ånd ga dem. Denne sannhet ble skrevet ned i Det nye testamentes skrifter. Siden den eneste sikre garantist for sannheten er Den Hellige Ånd, og siden Den Hellige Ånd kan kun bli gitt av en apostel eller en mirakuløs utgytelse fulgt av ufornektelige mirakler, da er den eneste garantist i dag de inspirerte apostoliske skrifter i Det nye testamente (Dnt). Det som ikke er funnet i Dnt er mennesketradisjoner. Mennesketradisjoner utgjør falsk tilbedelse, som er forkastet av Jesus. Det å legge noe som helst til trosarven som er nedskrevet i de apostoliske skrifter i Dnt gjør at man utsettes for Åpenbaringsens forbannelser.

Den Katolske Kirke: Jeg vil nå gi en kort forklaring av den katolske lære. Dette er ikke et forsvar, kun en redegjørelse. Slik vet vi hvor begge står: **Jesus** gav sin autoritet til apostlene, lovet dem Den Hellige Ånd. Da Den Hellige Ånd kom over dem på 1. Pinsedag, ble de gitt hele Guds åpenbaring, Depositum fidei, Troens depositum. De spredte troen og etablerte kirker, som de rådde over. For å assistere dem i det å ta vare på de troende ("gjete flokken") satte de inn arvtakere. Disse arvtakere,

presbytere og biskoper, fikk sitt autoritet som en gave fra Den Hellige Ånd, mottatt ved håndspåleggelse. Noe av Depositum fidei ble skrevet ned i de forskjellige brev som vi siden kjenner som Kirkens inspirerte Skrifter, det er, det skrevde Guds Ord, som kunne leses høyt i de liturgiske samlinger. Disse arvtakere også viet arvtakere, og dette har fortsatt til den dag i dag. Disse arvtakere, biskopene i union med St. Peters arvtaker, paven, er ledet av Den Hellige Ånd til å ufeilbart lære det samme Depositum fidei som ble engang for alle gitt til apostlene. Med tiden vokser Kirken i forståelse av læren som allerede er gitt. Når biskopene eller paven tar avgjørelse angående en lære som er en del av Depositum, og forlanger at den avgjørelsen blir adlydt av hele Kirken, da er avgjørelsen ufeilbar. I emner som ikke hører under lære eller moral, men under Kirkens disiplin og lover, er biskopene og paven ikke ufeilbare, men katolikker er likevel forpliktige til å ta i betraktning det de sier. Jesus har lovet at Hans Kirke vil fortsette å eksistere og lære ufeilbarlig inntil verdens ende.

Engang trodde jeg (Jeff Childers) Sola scriptura så godt som alle andre. Jeg var 100% imot katolisismen. Likevel kom jeg til den forståelse at Sola scriptura er imot skriften, og er uhistorisk og uforvarlig. Jeg vil her forsøke å bevise det med å konstatere følgende punkter:

- 1) Sola scriptura motsiger seg selv, fordi den er ikke lært i Den hellige skrift.
- 2) Sola scriptura er et eksempel på den logiske feiltakelse, det å "be om spørsmålet" (det å ta for gitt at sannheten i et spørsmål er bevist, uten å føre et bevis), og fordi at de kanoniske Skrifter identifiserer aldri hva er, og ikke er, Den hellige skrift (Det var DKK som avgjorde det spørsmål hvilken bøker Bibelen skulle innebære).
- 3) Den Hellige Skrift lærer at muntlig tradisjon er en kilde av Åpenbaringen.
- 4) Den Hellige Skrift viser det katolske system av autoritet.
- 5) De første kristnes skrifter viser det katolske system av autoritet.
- 6) Jødernes lovmessige praksis utviklet seg, og Skriften var aldri sett på som den eneste ledende kilde.
- 7) Urkirken i Apostlenes gjerninger er i konstant lovlig utvikling.
- 8) Sola Scriptura var ikke trodd av noen inntil Reformasjonen, og er derfor mennesketradisjon, forkastet av Jesus Kristus.
- 9) Den Hellige Skrift profeterer tilblivelse og vekst av DKK.
- 10) Protestantiske kirkesamfunn og sekter har ingen historiske forbindelser med Kirken som ble etablert (av Jesus Kristus) i Jerusalem år 33 Anno Domini.

1) Sola scriptura motsiger seg selv, fordi dette er ikke lært i Den Hellige Skrift.

Læren om at Bibelen er den eneste religiøse autoritet er ikke lært i Bibelen.

Ingensteder! Hele denne lære faller fordi den motsier seg selv. Dr. Scott Hahn forteller om en tlf samtale han hadde med en professor da han hadde begynt å oppdage den katolske troen: til en professor sa jeg, "Kanskje lider jeg av amnesi, men jeg har klart å glemme hvorfor vi tror at Bibelen er vår eneste autoritet."

"Scott, hva for et dumt spørsmål!"

"Bare gi meg et dumt svar da."

"Scott," svarte han. "Du virkelig kan ikke bevise sola scriptura fra Skriften. Bibelen konstaterer ikke direkte at den er de kristnes eneste autoritet."

Dere forstår! Uten en direkte ordre fra Bibelen, blir sola scriptura uhyre ulogisk regel: All religiøs sannhet må komme fra Bibelen, **unntatt** den sannhet at all religiøs sannhet må komme fra Bibelen alene! Da Jesus lovet sine apostler den Hellige Ånd, fortalte Han dem at de ville forkynne sannheten til alle nasjoner. Han sa aldri noe om å skrive noen skrifter (Den Hellige Ånd ble gitt som tunger). Han snakket aldri om at Hans disipler ville være bundet av en bok som ville bli produsert senere. Den eneste gangen Jesus beordret noen å skrive var da han åpenbarte seg i en visjon til apostelen Johannes og beordret ham til å skrive de sju brev som vi kjenner nå som Johannes Åpenbaring. [Også! Tessaloniker: 2:15. "Så stå da fast, brødre, og ta vare på det som dere har mottatt og lært av oss, enten muntlig eller i brev." A.R.]

2) Sola scriptura er et eksempel på den logiske feiltakelse, det å "be om spørsmålet" (det å ta som gitt at sannheten i et spørsmål er bevist, uten å føre et bevis for det). Og fordi, at de kanoniske bøker aldri identifiserer hva er, og hva ikke er den Hellige Skrift [det var DKK som avgjorde det spørsmål hvilke bøker Bibelen skulle inneholde -A.R.].

Når vi går til bokhandleren og kjøper en fin skinnbunden Bibel, valgt utav mange forskjellige innbundne Bibler, er det lett å glemme at det var ikke slik Bibelen var tilgjengelig opphavelig. Nye Testamentet var opphavelig 27 brev sent til forskjellige folk på forskjellige steder, om diverse saker.

Mange av brevene er anonyme. Det eneste bevis vi har at de tradisjonelle forfatterne av evangelierne og brevene er Matteus, Markus, Lukas, Johannes og Paul, er katolsk tradisjon. Katolsk autoritet. Etter tre århundrer av omhyggelig tankevirksomhet, kanoniserte DKK de 27 bøker i Det Nye Testamente. Noen av dem, f.eks Hebreer brevet og Johannes åpenbaring, ble tvilt på av noen, som trodde de ikke hørte hjemme der, men DKK erklærte anderledes. Andre verk, f.eks I Clements brev, Hyrden av Hermas, Barnabas sin Epistel, Ignatius sin Epistel osv, som mange trodde var inspirert, ble utelatt. Kirken bestemte selv å utelate St. Pauls brev til Laodikerne, til tross at han nevner det i Kolosserne 4:16:

Og når denne epistel (til Kolosserne) skal ha vært lest hos dere, la det også leses i Laodikernes kirke, og at dere leser det som er til Laodikerne også.

3) Den hellige skrift lærer at muntlig tradisjon er en kilde av

åpenbaringen.

Det er helt riktig at Jesus dømmer Fariseerne for den måten de behandlet deres tradisjoner. Legg merke til, likevel, at det var ikke det faktum at de hadde tradisjoner som var feil; det var det faktum at de lærte som om det var en lære det som var kun mennesketradisjoner: "Og forgjeves tilber de meg, og det de lærer er menneskebud." (Mark. 7.7) Fariseernes kriminalitet var at de hevet deres egne sedvaner slik som hand-vasking og Sabbats lover osv, over Guds lover. På mye av den samme måte, var de i stand til å ta Guds Sønn av dage, og likevel være rene rituell. Fariseisme derfor fokuserer på lovens bokstaver, mens de utelukker Lovens ånd. I sin Epistel til Galatierne fordømmer St. Paul dem som forkynner et annet evangelium.

Men selvom vi, eller en engel fra himmelen, forkynner et annet evangelium for dere, en det som vi har forkynt, la ham være anathema (bannlyst) (Gal.1:8)

Hvem er det som apostelen advarer imot? Det er jødiske kristne, sannsynlig eks-Essener, som forkynte at mennesker var kun rettferdiggjort ved å følge Toraen. St. Paul stadfester at man ikke er rettferdiggjort ved Toraens verk, men med Jesu Kristi nåd. Vi er enige i at falske trosslærer og tradisjoner oppfunnet av mennesker for å forfalske den sanne tro er uakseptable. For at noe skal bli forkynt som en lære, må det være av Depositum fidei som ble gitt til apostlene av Den Hellige Ånd på 1. Pinsedag. Det Depositum som var, engang for alle, gitt til de hellige.

Når man leter i Den hellige skrift, finner man at det er flere sannheter som apostlene trodde på og som de gikk utifra at alle trodde på, som var muntlige tradisjoner. De muntlige tradisjonene, selv om de ikke var en del av Skriften, var like så mye Guds Ord. Her er noen eksempler: St. Matteus skriver om noen tidligere hendelser i Jesu og den hellige families liv.

Da han kom dit, bosatte han seg i en by som heter Nasaret. Slik skulle det bli oppfylt som profetene hadde sagt, at han skulle kalles en nasareer. (Matt: 2:23)

På dette tidspunkt, etter å ha flyktet fra Herodes, kommer den hellige familie til å bosette seg i Nasaret. St. Matteus fastslår at dette er en oppfyllelse av en profetie. Matteus siterer denne profetie som en åpenbar sannhet, og ter seg som hans tilhørere kjente den. Det er åpenlyst at den profetie var en del av depositum fidei. Men lell, det er en profetie fra en muntlig tradisjon. Denne profetie finnes ingen steder i Skriften. Skriften er taus, men St. Matteus taler.

I sitt II brev til St. Timoteus, sammenligner St. Paul vranglærerne på hans dager med de gamle egyptiske trollmenn som motsa Moses foran farao:

Nå som Jannes og Mambres sto imot Moses, slik står disse også imot sannheten. De har fått sin dømmekraft ødelagt, og hverken de eller deres tro holder mål. (Tim.3:8)

Let i 2. Mosebok og du finner ikke navnene "Jannes og Mambres". De er en del av en muntlig tradisjon som, fra apostelens munn taler, hvor Skriften er taus.

Likedan finner vi i St. Judas brev, historien om erkeengelen Mikael:

Når erkeengelen Mikael våget ikke å hane djevelen den gang han lå i strid med ham om det døde legemet til Moses; han dømte han bare og sa: Måtte Herren straffe deg. (Judas. 1:9)

St. Judas virker som han vet at hans tilhørere kjenner godt denne historie. (Årsaken til denne dispute mellom St. Mikael og djevelen er ikke oppklart, men det er sikkert at djevelen ønsket å bruke Mose legeme til noe vont-Utg.). Hvis de kjente den, lærte de den ikke fra Skriften, men fra en muntlig tradisjon. Den er ikke å finne noen steder i Skriften.

St. Judas er ikke ferdig med smellene enda. Han fortsetter med å fortelle oss enda en historie hvor han irettesetter vranglærere som i likhet med Kore, gjør opprør imot lovlig autoritet i Kirken.

Det var også om dem at Enok, Adams etterkommer i sjuende ledd, profeterte da han sa: "Se, Herren kommer med sine hellige i tusentall for å holde dom over alle og kreve alle gudløse til regnskap for alle ugudelige gjerninger de har gjort, og for alle trassige ord de har rettet mot Ham, de gudløse syndere".

Legg merke til at denne profetie står ikke i Skriften. Den var gitt videre fra Enoks tid-generasjoner før Noa-til knapt hundre år før Kristus når den ble endelig skrevet ned i 1. Enoksbok, som er ikke en del av Skriften! Judas siterer direkte fra 1. Enok 1:9. Denne muntlige tradisjon som kanoniske Skriften er taus om, men Judas taler om.

Hvordan kunne bare mennesker gi videre en muntlig tradisjon uten at den ble korrumpert? De klarte det ikke. Det krevde Guds veiledning. Jesus forvissnet sine medmennesker at deres ledere hadde, til tross alle deres synder, slik en veiledning. Det er derfor at i Matteus evangelium, Kap 23, rett før en Han fordømte prestenes, de skriftlærde og farisernes *gjerninger*, Jesus gir en fullstendig godkjennelse av deres *undervisning*. Gud så etter at de lærte sannheten:

På Mose stol sitter de skriftlærde og fariseerne. Alt det de sier, skal dere derfor gjøre og holde. Men det de gjør, skal dere ikke rette dere etter. For de sier ett og gjør noe annet. (Matt.23:2,3)

4) Bibelen viser det katolske system av autoritet.

Det som jeg håper å etablere på dette punktum er det at Skriften gir støtte til den katolske autoritetsnormen, at Mose stol, som fortsatte i suksessjon i 1500 år inntil Kristi tid og Kaifas yppersteprest embete, var overført til Kirken hvor det ble Peters stol. - De hendelser som så dagens lys i Jødenes land i det 1. århundre er monumentale hendelser. Jesu Kristi komme, forkynnelsen av evangeliene, og etableringen av Kirken virkelig rokket verdens orden. Det Romerske empyriums skjebne var seglet av de trofaste menn og kvinner som, med sine hellige liv og hellige død, snudde verden på hodet. Det er dette hellige folk på denne turbulente tid som produserte de 27 brev som vi nå kjenner som Det Nye Testamente. Som det inspirerte Guds Ord, disse ærverdige dokumenter gir oss en grunnleggende innsikt inn i svaret ved det spørsmålet: Hva skjedde egentlig i det 1. århundre? St. Paul svarer:

Mange ganger og på mange måter har Gud i fordums tid talt til fedrene gjennom profetene. Men nå, da de siste tider er kommet, har Han talt til oss gjennom sønnen. Ham har Gud innsatt som arving

over alle ting, for ved Ham skapte Han verden. Han er utstråling av Guds herlighet og bildet av Hans vesen, og Han bærer alt ved sitt mektige ord. Da Han hadde fullført renselsen for våre synder, satte Han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye. (Hebr. 1:1-3)

.....Jesus led under Pontius Pilatus, og fullførte vår frelse med sitt blods soning på korset på Golgata. - Han kom for å bringe alle nasjoner tilbake til det rette forhold til Gud. For å gjøre det, etablerte Han Den Katolske Kirke. Han valgte tolv menn som apostler for å lede sin Kirke. De ble gitt del i Hans autoritet. Etter at Han før igjen tilbake til himmelsk herlighet, styrte de tolv i Hans sted. Til de tolv erklærte Jesus:

Sannelig sier jeg eder: Alt som dere binder på jorden skal være bundet i himmelen, og alt dere løser på jorden, skal være løst i himmelen. (Matt. 18:18) Og; Den som hører på dere, hører på meg, og den som forkaster dere, forkaster meg. Men den som forkaster meg forkaster Ham som sente meg. (Luk. 10:16)

Annet sted sammenligner Jesus apostlenes autoritet med sitt eget og med det av Hans Fader.: Den som tar imot dere tar imot Meg, og den som tar imot Meg tar imot Ham som har sent meg. (Mt. 10.40)

Vår guddommelige Herre utnevnte St. Peter som hode over de andre apostler. St. Peter var gitt ansvaret til å lede de andre apostler.

Simon, Simon! Satan har krevd å få sikte dere som hvete. Men jeg har bedt for deg at din tro ikke må svikte. Og når du igjen vender om, da styrk dine brødre. Lk.22:31,32)

St. Matteus konstaterer at St. Peter er apostlenes overhode: "Og navnene på de tolv apostler er disse: Den første, Simon, som er kalt Peter, og Andreas hans bror. (Mt.10:2) Dette er en spesiell referanse til det autoritet som er gitt til Peter. Det greske ordet *protos* her brukt av St. Matteus, er ofte oversatt som overhode. I kronologisk order av deres utvelgelse var det St. Andreas, bror til St. Peter, som var den første apostelen. - St. Peter utøver sitt autoritet når en ny apostel er valgt. (Ap.gj 1:15a,21,22) Senere, da apostlene er arrestert, er det Peter som står opp for å vitne, (Ap.gj. 4:7,8). Også på Konsiliet i Jerusalem, hvor de skulle avgjøre saken om omskjæringen, er det St. Peter som avgjør saken (Ap.gj. 15:7-12) osv, osv.

Som Apostlenes prins, var St. Peter overhode av DKK. Det tar ikke fra Kristus sitt hovedledelse. Under den gamle pakt, hadde de davidske konger *major domos* som regerte med kongens autoritet mens kongen var borte. Kongene forble likevel statsoverhoder i sitt kongedømme. I likemåte, imens vår guddommelige Herre Jesus Kristus, den siste av de davidske konger, er borte, styrer St. Peter som Hans *Major Domo*. Apostlenes prins var gitt det oppdrag å lede alle Herrens får, ikke bare de som var nærmest omkring ham: Fø mine lam... Fø mine lam... Fø mine får. (Jn.21:15-17)

Apostlene var ikke alene i å spre evangeliet for hele verden. Alle katolikker, i navn av sitt dåp, deler ansvaret av evangelisasjonen. Visse menn ble valgt av apostlene til å dele lederskapet i Kirken. Disse menn var kalt for diakoner, presbyterer og biskoper. Den greske formuleringen "*presbuteroi*" er oversatt enten som "presbyter" eller "eldste". Det er denne historiske opprinnelse av det Anglo-Saxiske ordet "priest" dvs "prest", og det er ofte brukt i Douay-Rheims Bibelen. Biskop er fra den engelske oversettelsen av "*episkopoi*" også oversatt som tilsynsmann. Disse tre ordener av

apostlenes arvtakere ble viet med apostlenes håndspåleggelse og mottakelse av Den Hellige Ånd.

Ikke alle hadde samme makt. Det er f.eks skrevet i Apostlenes gjerninger at St. Filip omvender mange og døver dem, men når det kommer til det punkt at de skal motta Den Hellige Ånd, [etter Katolsk norm, konfirmasjon -A.R.] har han ikke myndighet til det og sender etter Ss. Peter og Johannes fra Jerusalem. (Ap.gj. 8:14,15,17) Dette var fordi Filip var kun diakon, men Peter og Johannes var biskoper. I den katolske kirken er det kun biskoper som kan konfirmere.

5) De første kristnes skrifter viser det katolske system av autoritet.

Apostlene tok Guds Ord til alle nasjoner, og spredte den Katolske troen og etablerte kirker for de katolsk troende. Alle disse apostel kirkene hadde den samme tro. - De katolske ledere som hadde vært lært opp av apostlene var fast bestemte for å holde troen uforandret. Siden de hadde kjent de hellige apostler og sett dem dø for troen; og siden de selv var i stadig fare for å dø for troen, strevde de for å holde ut i den troen. Når vranglærere viste seg, var de første ledere strenge mot dem, og behandlet dem hardt. De var ekstremt forsiktige å gi dem som var frafalt, lov til å komme tilbake til Kirken.

Deres tro var ikke basert på Skriften alene. Den generasjonen som apostlene hadde lært opp og utnevnt trodde ikke på *Sola scriptura*. Ofte var de ikke enige om hva var og hva ikke var Skriften, men i alle fall trodde de på Den Katolske Kirkens hierarkiske autoritet. - St Klemens var en medarbeider av St. Paul. Han mottok håndspåleggelse og prestevielse av St. Paul. (Se Fil.4:3). Et tidlig vitnesbyrd sier at Klemens var viet til biskop av St. Peter i Roma. Noen tiår senere ble Klemens den fjerde paven. År 97 AD, skrev Pave Klemens et brev til Kirken i Korint. Deres mange problemer hadde ikke forsvunnet med St. Pauls død. I denne spesielle sak hadde lekmenn i Kirken i Korint vraket deres lovlig viede prester. På denne tid var apostelen Johannes ennå i live, og tatt i betraktning hans skriv i sin Åpenbaring, ville han ha hatt effektivt nettverk av informasjon om verdens kirken. Det er verdt å legge merke til at St. Johannes blandet seg ikke opp i saken. Men St. Klemens gjorde det, og talte med autoritet til denne utenlandske kirke. I sitt brev, beordrer St. Klemens korinterne å vise ham lydighet, og krevde at de "lærte det som Kristus har talt gjennom oss". Dette er en tidlig vitnesbyrd om pavelig autoritet. Klemens rører også ved læren om apostolisk suksesjon:

På landet og i byen forkynte de (apostlene) og de utnevnte sine tidligste konvertitter til å bli biskoper og diakoner for fremtidens troende. Ikke var dette noe nytt: om biskoper og diakoner har vært skrevet for lenge siden. Så sant er at det står skrevet et sted i Skriften: "Jeg vil tufte deres biskoper i rettferdighet og deres diakoner i tro." ...Våre apostler visste gjennom Vår Herre Jesus Kristus at det ville være uenigheter for biskopsembetet, og derfor, fordi de hadde den fullkomne kunnskapen, valgte de ut dem som allerede er nevnt, og etterpå tilføyet ytterligere provisjon, i tilfelle de skulle dø, at andre godkjente menn ville ta over deres embete. Det er på grunn av dem da, som ble utnevnt av dem, eller som ble etterpå utvalgt av andre navngjetne menn med hele kirkens samtykke, og de har tatt seg av Kristi flokk uten noen skyld, ydmykt, fredelig og med ærverdighet, og har i mange år fått godord av alle, da finner vi det urettferdig at de skal nå vrakes fra sin tjeneste (Første brev til

korinterne (42,1),(44,1) (skrevet ca 80 AD.)

Denne undertrykkelse av korinternes synd, som er den samme som Kore begikk, hører alle andre skismatiske under. (4.Mosebok, 16) Dette brev fra St. Klemens viser også at så tidlig som år 80 AD, aksepterte de kristne den læren fra Skriften, at Eukaristien er et offer (se også Mal. 1:11):

Vår synd blir ikke liten hvis vi avviker fra bispedømmet dem som uten skyld og på hellig måte, har gjennomført det hellige offer. Velsignet er de presbyters (prester) som har allerede fullført sin oppgave, og som har nådd en fruktbar og fullkommen løsning; for de har nå ingen redsel for at noen skal drive dem fra den plass som de ble valgt til. (Første brev til korinterne (44.1)

Dette brev av Klemens I til korinterne, kjent som 1.Klemens, var trodd av mange at var en inspirert skrift, helt inn i det 4. årh. St. Klemens ble arrestert av romerne. Da han nektet å gi opp den katolske troen, ble en møllesten hengt rundt halsen på ham og han ble kastet ut i eleven Tiber.

To andre viktige størrelser er St. Polycarp av Smyrna og Ignatius av Antioch. Begge var disipler av St. Johannes, og mottok sin vielse av ham. St. Polycarp var biskop av Smyrna, en kirke som Vårherre hadde bare lovord om (Joh. åpenb. 2:8-11). St. Polycarp var kjent for sin intoleranse for vranglærer.

År 155 AD, i alder av 86, var han arrestert og offentlig brent på bålet for å være katolikk (der ser vi at det å brenne folk var ikke en kristen oppfinnelse, men en eldgammel straffemetode -A.R). Bøddelen likte ikke å drepe den gamle mannen, og bød ham å spare hans liv hvis han fornektet Kristus. Biskopen svarte: "i 86 år har jeg tjent Jesus, og Han har aldri krenket meg i noe som helst. Hvordan kan jeg da fornekte min Konge og Frelser?" Kirken i Smyrna, som var full av tillit til at "seierherren skal ikke smake den andre død", samlet opp det som var igjen av St. Polycarp og æret dem som relikvier av en helgen. En av Polycarps disipler var St. Irenaeus av Lyons, som vi vil snakke om snart.

Den andre av St. Johannes sin disipler var Ignatius. Etter å ha studert hos apostelen, ble Ignatius viet til biskop av Antioch. Det var nettopp i denne kirke at "disiplene ble for første gang kalt for kristne". En nær venn av Polycarp, St. Ignatius styrte som biskop av Antioch i mange år.

Mens han var biskop, skrev han flere brev til kirker hvor han oppfordrer dem til å holde fast ved troen. I sine brev krever han ikke noe autoritet over andre kirker, men insisterer at de troende følger deres egne biskoper, prester og diakoner. År 107 var han arrestert og sent til Roma, hvor han, etter å ha nektet å gi opp troen, ble kastet for ville dyr. - Fra hans skriv kan vi lære mye om biskopens karakter. Han var ikke en mann full av makt eller grådighet, og ikke tolererte han forandringer i troen. I sitt brev til romerne skriver han:

Kun be for meg at Gud vil gi meg både indre og ytre styrke (i tilfelle henrettelse), at jeg ikke bare taler men gjør; ikke bli kalt for en kristen men blir funnet en.... La ild og kors; la samkvem med ville dyr; la benbryting og lemlesting; la hele legemet revet i stykker og alle de ondskapsfulle djevelens pinsler komme over meg; kun la meg nyte Jesus Kristus. Alle verdens ender og dens kongedømmer vil

ikke tjene meg: Jeg vil heller dø for Jesus Kristus en å regere verden over. Ham søker jeg som døde for oss; Ham lengter jeg etter som sto opp igjen for oss. Det er den skatten som er lovet meg.

I Ignatius sine brev får vi en stor innsikt inn i den tidlige Kirken som måtte kjempe til døden for troen. Vi hører i Ignatius stemme, stemmen til St. Johannes, og i Johannes sin stemme, stemmen til Vårherre, som lever og råder med Faderen og Den Hellige Ånd, som en Gud fra evighet til evighet.

I sitt brev til den Tralliske kirke, vedkjenner han det tre-ruvede hierarki (det er biskop, prest diakon) og apostolisk suksesjon.

På lik måte, la oss respektere diakonerne som Jesus Kristus, og biskopene som Faderen og presbyterne som Guds Konsil og apostlenes samling. Uten disse, er det ingen Kirke. - Og; Fortsett, uadskillelig fra Jesus Kristus vår Gud, og fra deres biskop, og fra apostlenes kommando. Han som er innen ved alteret er ren men den som er utenfor alteret, dvs, den som gjør noe uten biskopen, prestene eller diakonene, har ikke ren samvittighet.

Det siste som jeg siterer fra de mange mulige tidligere ledere, velger jeg å sitere fra St. Ireneus av Lyons, student av St. Polycarp (som var student av St. Johannes apostel). Han tok på seg å kjempe mot alle de falske lærer i sin tid. I slutten av det andre århundre, skrev han sitt berømte verk, *Oppsporing og nedbryting av kunnskap falskt så kalt*. (Detection and Overthrow of the Knowledge Falsely So Called) Betrakt den følgende artikkel fra dette innflytelsesrike dokument:

Når vranglærere er vist i Skriften at de tar feil, da tar de og anklager selve Skriften som om det var noe manglende i dem og at de ikke hadde noe autoritet, og Skriften, sier de, inneholder diverse uttalelser og fordi sannheten er ikke å finne i dem.... Da vi appellerer igjen til den Tradisjon som stammer fra apostlene og som er tatt vare på i Kirkene gjennom prestenes suksesjon, da er de imot den, og gjør tillkall på å være mye klokere en prestene, og ikke bare prestene, men selve apostlene, og at de har oppdaget sannheten uforfalsket....

De som ønsker å få rede på sannheten kan observere den apostoliske tradisjon som er stadfestet i alle og enhver kirke i hele verden. Vi kan telle dem som har vært viet til biskoper i kirkene av apostlene og deres arvtakere ned til våre dager, som aldri lærte, og aldri kjente de absurditeter, som disse menn produserer. For hvis apostlene hadde kjent skjulte mysterier som de lærte de fullkomne privat og skjult, da ville de heller ha utlevert dem til dem som de hadde gitt kirkene i varetekt. Fordi de ønsket at disse menn var fullkomne og uten skyld, de og deres arvtakere, som de hadde gitt autoriteten i hender. - Dette gjør vi med å henvise til den apostoliske tradisjon og troen som er preket for mennesker, som har kommet ned til oss gjennom suksesjon av biskoper; Tradisjonen og Trosbekjennelsen av den største, eldste kirke, kirken som er kjent for alle mennesker, som var stiftet og satt opp i Roma, av de to herligste apostler, Peter og Paul. For ved denne kirke, p.g.a dens lederskap og autoritet, må alle kirker være enige, det er, de troende alle steder, fordi at i henne har alltid den apostoliske tradisjon vært ivaretatt av troende alle steder fra.

Så, vi ser her at DKK var spredt over hele verden straks i begynnelsen. Det finnes ingen historiske bevis for den protestantiske teori om frafall og restaurasjon. Tvert imot!

6) Jødernes lovløse praksis utviklet seg, og Skriften var aldri sett på som den eneste veileder.

DKK lærer sann utvikling i læren og praksisen. All sannhet var åpenbart til

apostlene, men som århundrene skrider frem vokser Kirken i visdom og får innsikt i og forståelse. Imens vi uttrykker troen på forskjellig måte, ingen av disse vedrører de uforanderlige grunnelementer i Troen, som er alltid en og den samme.

Du motsetter deg utviklingen av læren og praksis, og sier at vi må ta Bibelen som vår standard og ledsager. Den kristne, sier du, skulle begrense sin tro ved det som står i Bibelen og begrense sin praksis ved det som står i Bibelen. Denne motvilje til utvikling av lære og praksis er ikke etter Skriften. Jødene hadde Skrifter som de var forpliktet til å følge. Likevel, med tiden utviklet jødene forståelse seg, og deres lære og praksis med. - Et eksempel er Synagogen. På Jesu tid var det en synagoge i enhver by, hvor folk møttes hver Sabbat for liturgisk tjeneste. Men hvis du leter i de jødiske skrifter, finner du ingen autoritet, Jediah, for synagoge tilbedelse. Tilbedelsen skulle være i Jerusalem. Likevel møtes Jesus og hans disipler i synagogene uten noen skrupler. Hvorfor? - Fordi med årene, utviklet jødene en lovlig uskriftlig praksis.

Et annet eksempel er jødisk lederskikk. Jødene på Kristi tid var ledet av Sanhedrin, Det høye råd. Samlet i det Høye råd var de eldste, dvs, prester, skriftlærde og fariseer. Jesus bekreftet deres autoritet, og sa at de hadde arvet det etter Moses. Likevel, med unntakelse av det levitske presterskap, taler Bibelen aldri om slike autoritets skikkelser, eller om Mosaisk arvtakelse.

Du kritiserer at DKK stifter helligdager som skal holdes hellige, som ikke står i Bibelen. Likevel stiftet jødene flere slike dager. En av dem er Hanukkah eller Innvielsesfesten, en minneshøytid om et mirakel fra Makkabeusopprøret og fortelling at om Messias komme. Den hebraiske Bibel nevner aldri den festen, men Jesus feiret den (se Joh. 10:22) Faktisk var det under Innvielsesfesten at Jesus stadfeste: "Jeg og Faderen er ett."

Selv i skriften er jødene tro stadig under utvikling. Jødene gikk fra trelldom til lederskap av prester og dommere til konger, til profeter til krigsherrer. Tidlige deler av Bibelen virker mer fatalistisk, med lite bevis på at de trodde på oppstandelse og evighet. Til slutt i Gamle testamentes tid, i II Makkabeus, har de kommet frem til å tro på oppstandelse, evighet og skjærsild.

"Okay", ville du sagt, "den jødiske tro og praksis utviklet seg. Men straks og Jesus var kommet og forkynte den fulle sannheten, da skulle det ikke være noen videre utvikling." Du vil også legge til, "Vi har i Det nye testamente, spesielt i Apostlenes gjerninger, et mønster av hva kirken burde være. Vi trenger å imitere det mønstret, uten å pervertere det i utviklingens navn." - Det du vil finne likevel, er at DKK i Det nye testamente er i stadig utvikling, også. [Det står heller ingenting i Bibelen om Messefeiringens form, men det finnes kilder siden rett etter oppstandelsen, (Barsilibus Dion: Historie av St. Jakobs liturgi) som sier at Den katolske messen ble først feiret av apostelen Jakob, første biskop av Jerusalem, etter nøye forskrifter fra Jesus.-A.R].

7) Urkirken i Apostlenes gjerninger er i konstant lovlig utvikling

For å vise frem at Det nye testamente er ment å raffinere, la meg sitere fra en oppgave som jeg skrev:

Den Hellige skrift slutter med en streng advarsel: Jeg sier for enhver som hører på ordene i denne profetiske bok: om noen legger noe til, skal Gud legge på ham de plager som det er skrevet om i denne bok, og om noen tar bort noe av ordene i denne profetiske bok, da skal Gud ta fra ham hans del i livets tre og i den hellige by, som det er skrevet om i denne bok (hele tiden mener han Joh. Åpenbaringsboken). (Joh. åp. 22:18,19)

Denne del er brukt av "The Church of Christ" til å forby læren og praksis av alt som ikke er å finne i Bibelen. Men, Johannes Åpenbaring gjør ikke krav på å tale for resten av Bibelen, og i allefall ikke det som har med katolsk praksis å gjøre. Den er en anti-romersk beskjed til forfulgte kristne kodet så at romerne, hvems hender den måtte igjennom, skulle ikke kunne forstå. Å bruke denne del til å fordømme all kirkepraksis, som ikke er funnet i Skriften, er å ta det helt utav sammenheng.

Det som "The Church of Christ" ser på som det store Frafall, det såkalte frafall fra den sanne apostlenes tro som gjorde at DKK fallt ut av den originale Vårherres kirke, er sporet til opphav av katolsk praksis. Et kronologisk kart forberedt av Eldred Stevens, beskriver "Frafallet" er i denne rekkefølge: [p.g.a en fullstendig oppgittethet over TCC ignorans og fordommer, fristes jeg, A.R. til å tilføye noen forklaringer ved enkelte av nedenstående ting, i den ellers mesterlige oppgave av Prof. Childers-tatt fra "A Practical Commentary on Holy Scripture, av biskop Fr. J. Knecht, D.D.] Vievann [forbilde: Elisjas under. 2. Kongebok 2:19-22. Også; "Det som dere binder på jorden skal være bundet i himmelen- prester kan derfor helliggjøre elementet "vann"], -helgeners forbønn [gikk ikke profetene i forbønn for folket?], -botgjøring [ordet botgjøring er fallt ut av protestantiske oversettelser av Bibelen, f.eks i Luk.13:3,5, bruker Jesus ordet "bot" i Douay-Rheims Bibeleversettelsen, og ikke omvendelse som i Det Norske Bibelselskaps oversettelse], -kors og krusifiks, -relikvier, [Israelittene tok med seg Josefs ben, da de dro fra Egypten, altså en eldgammel skikk] -Katolsk Kirke (en ny tittel for en ny kirke; katolsk betyr universell), -spedbarns dåp [ingen kan komme inn i himmelen uten å bli født på ny: Joh. 3:3-6], -*Agnus Dei*, -daglig Messe, -velsignelse av kirkegårder, -aktelse for bilder [i det jødiske Tempel var det et bilde av to engler oven på Paktsarken, m.fl.], -skjærsilden [2. Makkabeus. 12:43-46; Joh. åp. 21:27; Matt. 5:26;], -erkebiskops embete, -feiring av Jomfru Marias opptakelse i himmelen [den var feiret helt fra begynnelsen av de første kristne [A.R.]], -forvandling, osv.

For tilhengere av "The Church of Christ", er enhver foredling av deres innbilte Nye Testaments Kirke tolket som frafall. Heller en å tro på den Katolske Kirke som fortsetter i sannhet og uten motsigelser under ledelse av Den Hellige Ånd som bevarer den fra feiler i det å få innsikt inn i "troen, som engang for alle, ble gitt til de hellige," da fremholder "The Church of Christ", at Kirken skulle fortsette å være helt den samme som i Bibelen. - Man kan enten ha en Kirke som "blomstrer" eller en "stødig" kirke. De hellige skrifter gir ikke et bilde av en stødig kirke. Selv gjennom de første tre årtier av Kirkens historie som Bibelen inneholder, gjør Kirken fremskritt. Begynnt i år 30 AD, inneholder Kirken bare jøder som fortsatte å tilbe i Templet.

(Ap.gj. 2:42-47)

Det er ikke før en fire år senere at diakon embetet er skapt. (Ap.gj. 6:5,6).

Bare i 35 AD er noen menigheter uten Jerusalem opprettet. De også, er alle jøder, som tilber med jøder i synagogene. (Ap.gj. 8.1)

I år 41 AD, er andre folk gitt adgang til Den Katolske Kirke, men bare på de premisser ar de adlyder Moseloven. (Ap.gj. 10:47)

I år 49 AD, var Katolske Kirkens konsil holdt med Paul, Barnabas, apostlene, og prestene samlet. På dette Konsil av Jerusalem var det bestemt at Moseloven ikke trengte å bli krevd av de hedning-kristne. (Ap.gj. 15)

Kristne fortsatte å tilbe i det Jødiske Tempel (se Tess. 2:4) inntil det var ødelagt år 70 AD. Det var ikke før en 84 AD at Kristendom og Jødedom endelig splittet, med det at kristne ble bannlyst fra synagogene. Hvis Kirken skal bli stødig etter Bibelens mønster, hvilken mønster skal den da velge? Hvis vi ikke må gjøre fremskritt, hvilken punkt i DKKs Nye Testamentlige progressjon skal vi velge som "hold opp" punkt? Skal vi plukke fra hver periode det vi velger selv og etablere **det** som en Nye Testamentlig kristendom? Eller, skal vi stole på stemmen til den levende Guds Kirke for å skride frem uten å forandre den sanne lære, Kristi og apostlenes lære?

Vi kan utvikle oss i vår forståelse av læren, men den forandrer seg aldri i sin essens. Regler -dissiplin-derimot kan bli forandret ettersom Kirken ser det som gagnlig. Ja, det er eksempler i de Hellige Skrift av "regel forandringer". En er fra St. Paul:

Hvorfor lar noen seg døpe for de døde? Hvis de døde ikke står opp, hvorfor lar de seg da døpe for dem? (1. Kor. 15:29)

Kirken har alltid lært som et av sitt viktigste dogma at Jesus Kristus sto opp fra døden. Etter den siterte kilden, ser det ut til, basert på Oppstandelsen, at venner av personer (i allefall i Korint) som ønsket å bli kristne men hadde dødt før en de ble døpt, kunne gjennom gå en symbolskt dåp for å vise at de avdøde tellet som kristne. Denne praksis, åpenlyst gitt Skriftens samtykke, var tidlig tatt ut av bruk av DKK av redsel for misforståelse. Det var ordentlig av DKK å gjøre det, synes ikke du det? Selvom det ser ut til å være Skriftlig godtykke, da var det ordentlig av DKK å bruke sitt autoritet for å stoppe denne praksis, synes ikke du det? I dag er det kun de pseudo-kristne Mormoner, som følger denne praksis, autoritært forandret av DKK.

Annet eksempel er de diet restriksjoner lagt på Kirken av Konsiliet av Jerusalem (49AD) Ap.gj 15:29)

Endelig, er her feiring av Den Hellige Eucharist i forhold til en felles måltid kallt *agape*, eller "kjærlighets festen". (1. Kor. 11:20-22) - I tillegg bruker St. Judas en rekke av metaforer, og sammenligner vranglærernes skamløse oppførsel i det de misbruker *agape* før en de går til hellig kommunion.

Ve dem! De har slått inn på samme vei som Kain; De er skammflekker ved kjærlighetsmåltidene hos dere; der deltar de uten å frykte. De er hyrder som bare sørger for seg selv, skyer som driver for vinden uten å gi regn. De er trær uten frukt om høsten, dobbelt døde, ja, revet opp med rot. (Judas 11,12)

Gud ville ikke at sin Kirke, Jediah, ble frosset i tid. I stedetfor skulle den vokse, blomstre og utvikle seg. DKK er som en full-vokst plante som ligner ikke det frø den var men er essensielt den samme. Alt som Kirken tror på var gjemt i dens første sannhets kjerne.

En annen lignelse fortalte han dem og sa: "Himmelriket kan lignedes med et sennepsfrø som en mann tok og sådde i åkeren sin. Det er mindre en noe annet frø; men når det vokser opp, er det større en andre hagevekster og blir til et tre, slik at fugler under himmelen kommer og bygger rede i grenene." (Matt.13:31,32)

8) Bibelske profetier og oppsving og vekst av Den Katolske Kirken

Den teori om frafall og restaurasjon som medlemmer av sekten "the Church of Christ" holder frem, er videre slått ned, Jediah, av det faktum at Den Hellige Skrift foresier en oppsving og vekst av **Den Katolske Kirken**.

Brent Hunter teori, "The Faithful Remnant" lærer:

Igjennom alle disse forandringer (i kristen lære og praksis) gikk de fleste med på dem, disse fravik fra Det nye testamentes lære, og ga rom for innovasjoner og menneskelige idèer. Noen forble trofaste, og kjempet imot frafallet og ble bannlyst (eller verre).

Brent Hunter skaffer ingen bevis for å støtte opp om sin teori. Hvorfor er det; Jediah, at slike påstander imot DKK ikke er bevist med dokumenter? Historisk sett faktisk, opphørte DKK aldri å eksistere, uansett hvor obskur den kan ha vært i div perioder [under forfølgelser-Katakombene?-A.R.] Kirken tolker at disse vers betyr hennes fremgang:

Men på den tid da disse kongene rår, skal himmelens Gud opprette et rike som aldri i evehet går til grunne. Det riket skal ikke gå over til noe annet folk. Det skal knuse og gjøre ende på alle de andre rikene, men selv skal det bestå i evighet. Dan. 2:44) Se også Hebr. 12.16-29)

Imens det er i grunnen bare to tolkninger av din frafall/fornyelses teori. Enten falt den Kirken stiftet av Kristus fullstendig fra i en periode, eller at den gikk under jorden med en liten skare trofaste. Det bibelske bildet utelukker begge muligheter. Skriften beskriver Kirken som er ment å vokse i herlighet. Kirken skal ha som medlemmer alle jordens nasjoner. Jordens konger skal tilhøre dens stender. Hun skal stå som en lysstolpe for hele verden å se, ikke eksistere i noe historisk mørke. Merk deg profetens Jesajas ord:

Han kommer til Sion som forløser, til alle dem av Jakobs ætt som vender om fra synd, lyder ordet fra Herren. Dette er den pakt som jeg vil slutte med dem. Min Ånd er over dem, og mine ord som jeg har lagt i din munn, skal aldri fra nå og evig tid, vike fra din munn og ikke fra dine barns eller barnebarns munn, sier Herren. (Kirken bruker følgende vers i epistelen i Messen på festen for Epifani. Hun ser i den symbol på hennes universalitet) Stå opp, Jerusalem og bli lys! For ditt lys kommer, og Herrens herlighet har stått opp over deg. Se mørke dekker jorden, og skodde folkene; men over deg står Herren opp, og Hans herlighet viser seg. Folkene skal vandre i ditt lys og kongene i den stråleglans som er gått opp over deg. Løft øynene og se deg omkring! De flokker seg alle og kommer til

deg. Dine sønner kommer langt borte fra, dine døtre skal reise seg fra alle sider. Da skal du se det og strømme over av glede, og ditt hjerte skal undre seg og vide seg ut når flokken fra havet omvender seg til deg, og folkenes skatter kommer til deg. (Jes. 59:20,21; 60:1-5,22)

Den delen som er sitert av B. Hunter (se Daniel 2:44) for å etablere sin teori at Kirken i en periode forble i historisk mørke, stadig forfulgt av myndighetene, av en frafalt Kirke som solgte seg til hedenske Roma, faktisk fremstiller den Katolske Kirke som knuser nasjonene, og Roma spesielt. DKK snudde verdens største hedenske imperium til et kristent imperium, og som til slutt overmanner det hedenske etablissement som så lenge hadde forfulgt DKK stiftet av Messias. Jesaja forteller også om Messias og Hans Kirkes framgang:

Videre så jeg i mine nattesyner: Se, med himmelens skyer kom det en som var lik en menneskesønn..... Men Den Høystes hellige skal overta riket og beholde det for alle tider, i evigheters evighet. (Dan. 7:13,14,17,18)

Det er ikke bare Kristus som regerer i evighet, men Hans tjenere på jorden. Hvor vidstrakt er deres velde?

Og Kongedømmet og veldet og makten i rikene under himmelen skal bli gitt til det folk som er Den Høystes hellige. Deres rike skal være et evig rike, og alle makter skal tjene og lyde dem.

Også dette kan bare oppfylles av DKK som, på høyden av sin herlighet, dømte hele Kristendommen, og ikke et non eksistent eller historisk mørklagt fåtall trofaste. - Det finnes mange profetier som denne, Jediah, som har ingen annen forklaring en Den Katolske Kirke av alle tider. Hvis den Kirke, grunnlagt av Jesus Kristus falt bort, så at folk ble usikre på hva de skulle gjøre, ville alt bli tapt. Kristus holder sine løfter og det er oss til styrke: "Dere er verdens lys. En borg som står på et berg kan ikke skjules. Og når en tenner et lys, setter en det ikke under et kar, men i en stake, så det lyser for alle i huset. Også; Tro ikke at jeg er kommet for å oppheve loven og profetene! Jeg er ikke kommet til å oppheve men for å oppfylle. (Mt.5.14,15,17)

9) Sola Scriptura var ikke trodd av noen inntil Reformasjonen, og er derfor en mennesketradisjon, fordømt av Jesus Kristus

Lovmessig utvikling av læren kan bare være utvikling som er ledsaget av Den Hellige Ånd, som ikke er i motsigelse med seg selv, og som er en naturlig utvidelse av forståelse. Lærer som individer finner opp fra en tid til annen, som representerer et brudd med den kristne tradisjon, er vranglærer. *Sola fidei* er kjetteri, som betyr, at "troen alene" frelser oss, er kjetteri. Denne teori er oppfunnet av Martin Luther, en frafalt katolikk, og representerer en mektig motsigelse og brudd med den Kristne tradisjon. Det er ikke en lovlig utvikling av læren. - Å anvende samme prinsipp på *Sola scriptura* er også kjetteri. Ingen noengang lærte den for 1500 år siden DKK ble grunnlagt av Jesus Kristus. Den også, ble oppfunnet av Luther. Faktisk er dens opphav heller skamfull. Luther ble kalt av Kirken for å svare for sin bisarre lære at kun troen frelste. Han var sikker på å finne medhold i læren hos paver og konsiler. Da Kirkens autoriteter viste ham at hverken paver eller konsilier ville gi ham medhold, fant han på *Sola scriptura*, for å berge seg ut. Med å finne på Sola

scriptura, orsaket Luther et mektig brudd med den Kristne tradisjonen. Hvis en lære aldri var lært inntil 1500, kan vi være fullstendig sikre på at den ikke er en del av *Depositum fidei*. Luther gjorde Den hellige skrift en stor ulempe med å kreve at den spilte så stor rolle som den fra opphavsaldri var ment å spille. Vi skal fornekte *Sola scriptura*, Jediah, som en oppfinnelse, en vranglære, og som en mennesketradisjon.

1o) Protestantiske kirkesamfunn og dermed The Church of Christ, har ingen historiske forbindelser med Kirken som ble etablert i Jerusalem 33 Anno Domini

Du tror at The Church of Christ er den sanne Kirke. Skriften allerede viser at den sanne kirke må være levende og aktiv gjennom hele historien. Hvis du studerer historie, vil du finne ut at The Church of Christ eksisterer bare fordi en baptist forkynner, Alexander Campell, og presbyterisk forkynner, Barton Warren Stone, smeltet deres små splinter grupper sammen og formet en ny kirke. Den nye gruppen, Disciples of Christ, har brutt opp flere ganger. Dagens Disciples of Christ, Christian Church og The Church of Christ har alle en felles opprinnelse i The Restoration Movement. Hva du ikke vil finne, er en logisk forbindelse mellom dette produkt av The Restoration Movement og den Kirken som var etablert av Kristus. Jeg oppfordrer deg til å bevise at The Church of Christ kan bli sporet tilbake til det 1. århundre.